

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-205)

Oct (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 25)

31. அநுவருத்தா து யா ஸம்யக் தேஜஸ்யபி தமஸ்யபி
பாதி பாவே அப்யபாவே அபி ஸா மே தநுரகர்புரா

பொருள் - எந்த ஒன்று ப்ரகாசமாக ஒளிரும் காலத்திலும், இருண்ட காலத்திலும் தெளிவாகப் புலப்பட்டபடி உள்ளதோ, எந்த ஒன்று இருக்கின்ற வஸ்து, இல்லாத வஸ்து என்று அனைத்திலும் உள்ளதோ, அதுவே எனது பேதப்படாத ரூபம் ஆகும்.

32. நிவ்ருத்த விஷயேச்சஸ்ய மத் பக்த்யுல்லஸிதாத்மந:
ஆந்தரம் யதநாலம்பமஹம் த்வம் தத்விபுர் மம

பொருள் - உலக விஷயங்களில் உள்ள அனைத்து ஆசைகளையும் துறந்து, என்னிடம் மட்டுமே ஆழ்ந்த பக்தி கொண்ட ஒருவனுடைய மனதில் உண்டாகின்ற பற்றற்ற "நான்" என்னும் எண்ணம் என்பதே என்னுடைய உண்மையான சரீரம் ஆகும்.

33. ததேவாப்யஸ்ய மாநாநாம் தேஹ ப்ராணாத்யகோசரம்
விவேகிநாமஹம் ரூபம் மத் பாவேநாவதிஷ்டதே

பொருள் - பற்றுதல் இல்லாத நிலையையும், ஆழ்ந்த பக்தியையும் கொண்டவர்களுடைய ஆத்மாவானது, சரீரம் - ப்ராணன் போன்ற எதனாலும் பீடிக்கப்படாமல், தன்னை என்னுடன் ஒத்த நிலையில் உணர்கிறது.

34. ததஸ்தேஜோ யதைவார்கம் வ்யஜ்யதே ந து ஜந்யதே
பாவைச்சித்ரூபமப்யேவம் வ்யக்தம் நைவ ச ஜந்யதே

பொருள் - சூரியனுடைய கதிர்கள் எவ்விதம் புதிதாகத் தோன்றாமல், பகல்பொழுதில் வெளிப்படுகிறதோ அதே போன்று, அவர்களுடைய ஞானம் என்பது புதிதாக உருவாகாமல், அந்தந்த காலங்களில் வெளிப்படுகிறது.

35. பாவைர்விநா யதா பாநு: ஸமுதேதி நப: ஸ்தலே
வைத்யைர் விநைவ மே ரூபமேவம் ப்ரத்யோததே ஸ்வயம்

பொருள் - சூரியனுடைய கதிர்கள் புலப்பட்டாலும், புலப்படாமல் இருந்தாலும் அவை இல்லை என்றாவதில்லை. அதே போன்று, இவர்களுடைய ஞானம் வெளிப்பட்டாலும் மறைவாக இருந்தாலும் இல்லை என்றாவதில்லை (அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் - தான் ப்ரகாசமாக இருந்து காண்பிக்கப்பட வேண்டிய பொருள்கள் ஏதும் இல்லை என்றாலும், சூரியனின் கதிர்கள் வெளிப்பட்டபடியேதான் உள்ளன; இதே போன்று தங்களுடைய ஞானத்தால் உணர வேண்டிய பொருள்கள் ஏதும் இல்லை என்றாலும், இவர்களுடைய ஞானம் வெளிப்பட்டபடியேதான் உள்ளது).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 205)

இதனால்தான் ஆசார்யனும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-14-3) - அஹம் து தே தத்வக்ஷ்யாமி - நான் உனக்கு அதனைக் கூறுகிறேன் - என்று உரைப்பதை, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-3) - யதா யுஷ்கரபலாச ஆபோ ந ச்லிஷ்யந்த ஏவமேவம் விதி பாபம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே - தாமரை இலையில் எவ்விதம் தண்ணீர் ஒட்டுவதில்லையோ அது போன்று ப்ரஹ்மத்தை அறிபவனிடம் பாவங்கள் ஒட்டுவதில்லை - என்று தொடங்கினார். இதனைத் தொடர்ந்து, அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மை போன்ற கல்யாண குணங்களுடன் ப்ரஹ்மம் உள்ளது, கண்களில் உள்ளதாக உபாஸிக்கப்பட வேண்டும், அர்ச்சராதி மார்க்கம் இன்னது போன்ற பலவற்றையும் உபதேசித்தார். ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - ஸுகம் உள்ளது, பெரியது ப்ரஹ்மம் - என்ற வரியில் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மமே இந்தப் பகுதியிலும் கூறப்பட்டு, அதுவே கண்களில் உள்ள பரமாத்மா என்றும் காட்டப்பட்டது .

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - ஸுகமானதும் பெரியதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் - என்ற வரியில் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மமே இங்கு கண்களில் உள்ளதாகவும் கூறப்படுகிறது என்பதை நீ எவ்விதம் கூற இயலும்? மாறாக சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-10-5) - கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் ஸுகம் உள்ளது, ப்ரஹ்மமே ஆகாசம் - என்று உபாஸிப்பதன் பொருட்டு கூறப்பட்டது அல்லவோ (அதாவது ஸுகம், ஆகாசம் போன்றவற்றையே ப்ரஹ்மம் என்று கூறியது ப்ரதீகோபாஸனத்தின் பொருட்டே ஆகும், ஒன்றை மற்றொன்றின் மீது ஏற்றிக் கூறுதல் ஆகும்)? இந்த வரிகள் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-5) - நாம் ப்ரஹ்ம - பெயர் ப்ரஹ்மம் ஆகும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-3-2) - மநோ ப்ரஹ்ம -

மனம் ப்ரஹ்மம் ஆகும் - என்பது போன்றதே ஆகும் (இதற்கான ஸித்தாந்தத்தை அடுத்த சூத்திரத்தில் உரைக்கிறார்).

1-2-16 அத ஏவ ச ஸ பரஹ்ம

பொருள் - இந்தக் காரணத்தால் (க என்ற சப்தம் மூலம் கூறப்படும் ஆகாசமும்) ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-10-5) - யதேவ கம் ததேவ கம் - எது ஸுகமானதோ அதுவே ஆகாசம் - என்று கூறப்பட்டது. ஆக "கம்" என்ற பதம் மூலம் எந்தக் காரணத்தால் ஆகாசம் ஸுகமாக ஓதப்பட்டதோ அது காரணத்தால், அந்த ஆகாசமே "கம்" என்ற ப்ரஹ்மமும் ஆகிறது. ஆக இங்கு "கம்" என்ற பதம் ஆகாசத்தைக் குறிப்பதில்லை என்று தேறுகிறது. அளவற்ற ஸுகரூபமாக உள்ள ப்ரஹ்மமே "கம், கம்" என்று கூறப்படுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 205)

மூலம் - ஆனாலும் பாவாந்தராபாவத்தில் ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி தானே இஷ்டப்ராப்தியா யிருக்கத் தனித்துச் சொன்னால் புநருக்தி வாராதோ? “அவித்யா நிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ:” என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்திலரோவென்னில்,

ஏகமேவ ஸ்வரூபேண பரேண ச நிரூபிதம்

இஷ்டப்ராப்திரநிஷ்டஸ்ய நிவ்ருத்திச்சேதி கீர்த்யதே

ஒன்று தன்னையே ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரதியோகியாலும் நிரூபித்துப் ப்ரயோஜந விசேஷ அபிஸந்தியாலே பிரியச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும். ஸம்ஸார தசையில் ஒரு ப்ரதிகூல நிவ்ருத்தி ப்ரதிகூலாந்தரமாயும் அநுகூல ப்ரதிகூல உபயநிவ்ருத்தியாயுமிருக்கும். இங்கு ஸர்வப்ரதிகூல நிவ்ருத்தியாகையாலே மேல் முழுக்க அநுகூலமேயாயிருக்கும். ஆகையால் பூர்வாவஸ்தையினுடைய அநிஷ்டதமத்வத்தையும் கேவலாநுகூல ரூபையான உத்தராவஸ்தையினுடைய இஷ்டதமத்வத்தையும் தோற்றுவிக்கக்காக ஆதராதிசயத்தாலே பிரிய அபேக்ஷிக்கிறது.

விளக்கம் - ஆனால் விசிஷ்டாத்வைதத்தில் ஒரு வஸ்து இல்லை என்று உரைக்கும்போது, அது மற்றொரு வஸ்து உள்ளதைக் குறிக்கும் அல்லவோ (இது “பாவாந்தர அபாவம்” என்னும் பதத்தால் கூறப்படுகிறது. “மரத்தில் பறவை இல்லை” என்றால் “மரம் உள்ளது” என்பது தேறுகிறது)? இதே போன்று விருப்பம் அல்லாதவைகள் அனைத்தும் விலகும்போது, விருப்பமானவை தானாகவே வந்து

சேரும்; இதனை விடுத்து, “விருப்பமானவை வரவேண்டும்” என்று தனியாக உரைத்தாக், “கூறியது கூறல்” என்னும் புநருக்தி தோஷம் வரும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். மேலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (லகு ஸித்தாந்தம்) - அவித்யா நிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ: - அவித்யை என்னும் முன் செய்த கர்மங்கள் விலகுவதே மோக்ஷம் – என்று எம்பெருமானாரும் உரைத்தார் அல்லவோ (கர்மங்கள் விலகினால் தானாகவே மோக்ஷம் ஏற்படும், தனியாக உரைக்கத் தேவையில்லை அல்லவோ)? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். ஏகமேவ ஸ்வரூபேண பரேண ச நிரூபிதம் இஷ்ட ப்ராப்திரநிஷ்டஸ்ய நிவ்ருத்திச்சேதி கீர்த்யதே - ஒரு வஸ்து அதனுடைய இயல்பான தன்மை மூலமும், அதற்கு எதிரான தன்மை உள்ள மற்றொன்றின் மூலமும் விளக்கப்படுவது போன்று, “விருப்பமானவற்றை அடைதல், விருப்பம் அல்லாதவை நீங்குத” என்று தனித்தனியாக உரைக்கப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையை உணர்த்தும் பொருட்டு, ஒரு வஸ்துவின் இயல்பான தன்மை, அதற்கு விரோதமாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டையும் தனித்தனியே பிரித்து உரைப்பர். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது, விருப்பம் அல்லாத ஒன்று விலகுதல் என்பதும் விருப்பம் அல்லாத ஒரு நிகழ்வாகவே இருக்கலாம்; அல்லது விருப்பம் உள்ள ஒன்று விலகுவதும், விருப்பம் அல்லாத ஒன்று விலகுவதும் ஒரே போன்று இருக்கலாம். ஆனால் மோக்ஷ நிலையில், விருப்பம் அல்லாதவை விலகுதல் என்பது முற்றிலுமாக விருப்பம் உள்ள நிகழ்வே ஆகும். ஆகவே, முதலில் உரைக்கப்பட்ட ஸம்ஸாரம் என்பது விரும்பத்தக்கது அல்ல என்றும், அடுத்து உரைக்கப்பட்ட மோக்ஷம் என்பது விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் நீங்கி விருப்பமானவை மட்டுமே உள்ளதால் விரும்பத்தக்கது என்றும் உணர்த்துவதற்காகவே விருப்பம் அல்லாதவை விலகுதல், விருப்பமானவை வந்து சேர்தல் ஆகிய இரண்டும் தனித்தனியே கூறப்பட்டன.

மூலம் - பகவந் நிக்ரஹாதி நிவ்ருத்தியும் ஜீவனுடைய ஜ்ஞாந விகாஸாதிகளும் வேறாகையாலே பிரிய அபேக்ஷிக்கிறதாகவுமாம். ஜ்ஞாந ஸங்கோசாதிகளுக்கு ஹேதுவான பகவந் நிக்ரஹாதிகளுடைய நிவ்ருத்தியும், நிக்ரஹ பலமான ஜ்ஞாந ஸங்கோசாதிகளுடைய நிவ்ருத்தியான ஜ்ஞாந விகாஸ கைங்கர்யாதிகளும் வேறுபட்டவையாகையாலே பிரிய அபேக்ஷிக்கக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் – நாம் செய்த செயல்களுக்கான பகவானின் தண்டனையிலிருந்து விலகுதல், ஜீவாத்மாவுக்கு மறைக்கப்பட்டிருந்த ஞானம் மலர்தல் ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதால், இந்த இரண்டும் தனித்தனியேதான் விண்ணப்பிக்கப்படவேண்டும். ஜீவாத்மாவுக்கு இயல்பான ஞானம் மறைதல் என்பதற்கு பகவான் அளிக்கும் தண்டனையே காரணமாகும்; இப்படி உள்ளபோது அந்தத் தண்டனை நீங்குதல் என்பதும், அந்தத் தண்டனையின் காரணமாக உண்டான ஞானச்சுருக்கம் மறைதல் என்பதான ஞானமலர்ச்சி மற்றும் பகவத் கைங்கர்யம் என்பவைகளும் வெவ்வேறு என்பதால், இரண்டையும் தனித்தனியே விண்ணப்பம் செய்வதில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை.

மூலம் – ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பாஷாண கல்பத்வாதி மதாந்தர சங்கை வாராமைக்காகவும், பகவத் ப்ராப்தியில் இந்த்ராதி ப்ராப்தியிற்போலே துக்க ஸம்பந்தமில்லை என்று தோற்றுவிக்கையில் தாத்பர்யத்தாலும் பிரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

விளக்கம் – தார்க்கிகமதம் போன்றவற்றில், மோக்ஷம் என்பது விருப்பம் அற்ற அனைத்தும் விலகப் பெற்று, எந்தவிதமான சுகமோ துக்கமோ பீடிக்காதவிதத்தில் ஒரு கல் போன்று ஆவதே மோக்ஷம் ஆகும் என்று கூறுவர். நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில், மோக்ஷம் என்பது அது போன்றதோ என்னும் ஐயத்தை விலக்கும் பொருட்டும், மோக்ஷம் என்பது உயர்ந்த ஆனந்தம் அளிக்கவல்லது என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டும் – பகவானை அடைதல் என்பதான மோக்ஷத்தில், இந்த்ரன் முதலான பதவிகளை அடைந்தால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி போன்றும் அல்லது எந்தவிதமான துக்கமும் உண்டாவதில்லை (பேரானந்தம் மட்டுமே உண்டாகும்) என்பதை உணர்த்துவதற்காகப் பிரித்துக் கூறப்பட்டது எனலாம்.

மூலம் – இப்படி ஸ்வரூபமும், புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனமும் சப்தமானால் இப் புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமாக சாஸ்த்ர விக்ஸிதமான ஸாத்யோபாயமும் பரந்யாஸ பர்யந்தமாக அகிஞ்சநனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபம் மற்றும் புருஷார்த்தத்திற்கான ப்ரார்த்தனை ஆகிய இரண்டும் அந்தந்த சொற்களாலேயே உணர்த்தப்படுகிறது என்றால் – “மற்ற ஏதும் துணையில்லை என்று அனைத்தையும் கைவிட்டு, பகவானிடம் சரணம் என்று புகுகின்ற ஒருவனுடைய விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் விலகுகின்றன” என்பதை உணர்த்தும் “நம:” என்னும் பதமானது, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதும் புருஷார்த்தத்திற்குத் தேவையான உபாயமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸாத்யோபாயத்தையும் மறைமுகமாகக் கூறுகிறது என்று கருத்து.

மூலம் – (8) இப் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனை இச்சாமாத்ரமாயிருக்கை யன்றிக்கே கோப்த்ருத்வவரண ரூபையாகையாலே சேஷம் உபலக்ஷிதமாகவுமாம். அப்போது திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபோபாய ப்ரதாநமாயிருக்கும். அயந சப்தத்தில் கரண வ்யுத்தபத்தியாலே ஈச்வரனுடைய உபாயத்வமும் ஸித்திக்கும்.

விளக்கம் – (8) புருஷார்த்தத்தை வேண்டுதல் என்பது தன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் ஒரு ப்ரார்த்தனை அல்ல, ஸர்வேச்வரனிடம் தன்னை சரணாகதனாக ஏற்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தலே ஆகும் என்பதால் – அதற்கான அங்கங்கள் வெளிப்படையாகக் கூறப்படாமல், மறைமுகமாக உள்ளது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது திருமந்த்ரமானது ஸ்வரூபம் மற்றும் உபாயத்தைக் கூறுவதாகும் (மற்ற உபாயத்தை இயற்ற இயலாத எனக்கு, அந்த உபாயத்தின் இடத்தில் நின்று எனக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்கவேண்டும்; எனக்கு விருப்பமான கைங்கர்யத்தையும் அளிக்கவேண்டும்). “நாராயணாய” என்பதை “நாராணாம் அயநம் யேன” என்று பிரிக்கும்போது, “அயந” என்னும் பதம் “உபாயம்” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும்.

மூலம் – (9)

கேசித்து சரம ச்லோகே த்வயே சோக்த க்ரமாதிறு

பரந்யாஸபரம் தாரம் சேஷம் பலபரம் விது:

விளக்கம் - (9) ஒரு சில ஆசார்யர்கள், சரமச்சலோகம் மற்றும் த்வயம் ஆகிய இரண்டிலும் கூறப்பட்டது போன்றே திருமந்தரத்திலும், ப்ரணவம் என்பது பரந்யாஸத்தையே குறிக்கிறது என்றும், மற்ற இரண்டு பதங்களும் (நாராயண, நம:) அதன் பலனை உரைப்பதாகவும் கூறுகிறார்கள்.

மூலம் - (10) இத்திருமந்தரத்தில் ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் அடைவே சப்தமாகவுமாம். அப்போது ப்ரணவம் ஸ்வரூப பரம், நமஸ்ஸு உபாய பரம், சேஷம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரம். இம்மூன்றின் விரிவெல்லாம் அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு தெளிந்து இங்கே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - (10) திருமந்தரம் என்பது ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றையும் குறிக்கிறது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, ப்ரணவம் என்பது ஸ்வரூபத்தையும், “நம:” என்பது உபாயத்தையும், எஞ்சியுள்ளதான “நாராயணாய” என்பது புருஷார்த்தத்திற்கான ப்ரார்த்தனை என்றும் கொள்ளப்படலாம். இந்த மூன்றைக் குறித்த விளங்கங்களை வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு தெளிவாக அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 25)

70. அதவா, வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம் வ்யூஹ வ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஓதின நீதி கேட்ட மனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.

அவதாரிகை - ஆக இதுக்குக் கீழ் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாம்யமும் ததுபப்ருஹ்மண ஸாம்யமும் உண்டென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். இங்ஙனன்றிக்கே வேதாவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாகப் ப்ரஸித்தமா யிருப்ப தொன்றென்று, இதுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறார் மேல் - (அதவா வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆக இதுவரை, திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதங்களும் உள்ள ஒற்றுமை மற்றும் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதங்களை விளக்கவல்லதான இதிஹாச புராணங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்தார். இவை மட்டும் அல்லாமல் வேதங்களே இந்த வடிவில் அவதரித்த விசேஷமாகவும், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாகவும், உலகில் உள்ள பலரும் அறிந்த விஷயமாகவும் உள்ளது ஒன்று என இதற்கு மேலும் ஒரு கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன உபய ப்ரகாரமுமன்றிக்கே, “வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா” என்று வேத வேத்யனான பரமபுருஷன், தசரத புத்ரனாயவதரித்த விடத்தில் அபௌருஷேயமான வேதமும், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் பக்கல் ஸ்ரீஇராமாயண ரூபேண அவதரித்த தென்கிற ந்யாயத்தாலே, “க்ஷயந்தமஸ்ய

ராஜஸ: பராகே”, “ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்”, “தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:”, “யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும் ஈச்வரனுடைய பராவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே பரத்வத்திலே நோக்காய், “முதுவேதம்” என்கிறபடி புருஷ புத்தி ப்ரபவ தோஷ கந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேந பழையதா யிருக்கிற வேதமானது,

விளக்கம் - (அதவா) - திருவாய்மொழிக்கு, வேதங்களுடனும், அவற்றை விளக்கவல்ல இதிகாச புராணங்களுடனும் உள்ள ஒற்றுமை என்பது இதுவரை கூறப்பட்ட கருத்தில் அல்லாமல், (வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் - வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனாகிய பரமபுருஷனாகிய தசரதபுத்ரன் அவதரித்தபோது, வேதங்கள் ப்ராசேதஸின் புத்ரனாகிய வால்மீகி மூலம் இராமாயணமாக அவதரித்தன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதத்தால் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகிய பரமபுருஷனாகிய இராமன், தசரதனின் புத்திரனாக அவதரித்தபோது, யாராலும் இயற்றப்படாமல் உள்ள வேதமானது, வால்மீகி பகவானால் இராமாயண வடிவில் அவதரித்தன என்ற அதே ந்யாயத்தின் அடிப்படையில். (பரத்வ பரமுதுவேதம்) - தைத்திரீய உபநிஷத் - “க்ஷயந்தமஸ்ய ராஜஸ: பராகே - ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகியவற்றின் இருப்பிடமான இந்த உலகத்தின் மேலே உள்ள பரமபதத்தில் எழுந்தருளியுள்ள - என்றும், புருஷஸூக்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் - சூரியனின் ப்ரகாசம் போன்ற பரமபுருஷன் இருள் சூழ்ந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கும் அப்பால் உள்ளான் - என்றும், யஜுர்வேதம் - தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: - மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அந்த நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் - யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - இதயம் என்ற குகைக்குள் உள்ள இந்த ப்ரஹ்மத்தை யார் உபாஸிக்கிறானோ அவன் ப்ரக்ருதியின் தொடர்பற்ற பரமபதத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்று அனுபவிக்கிறான் - என்றும் உள்ளது போன்று பல இடங்களிலும், ஸர்வேச்வரன் பரம்பொருளாய் எழுந்தருளியுள்ள நிலையை உரைப்பதால் பரத்வத்தை வெளிப்படுத்துவதையே தனது இலக்காகவும், திருவாய்மொழி (1-6-2) - முதுவேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப மனிதர்களின் புத்தி மூலம்

ஏற்படவல்ல தோஷம் ஏதும் இல்லாதபடி எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதால் பழையதும் என்றுள்ள வேதமானது ...

வ்யாக்யானம் - “ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய:” என்கிறபடியே ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாய் முக்தபோக்யனா யிருக்கிற அந்த பரனானவன், “பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணாஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்ககதர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்தி தேஜோதிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்வம், கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய” என்கிறபடியே ஸர்க்காதி நிர்வஹணார்த்தமாக வ்யூஹீபவித்த அவஸ்த்தையில், “ஸங்கர்ஷணாதி ஸத்பாவம் பஜே லோக ஹிதேப்ஸயா, க்ரமச: ப்ரளயோத்பக்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹ: ப்ரயோஜந மதாந்யச்ச சாஸ்த்ர சாஸ்த்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ் தூர்ய ஸுஷுப் த்யாத்யாச் நதூர் வ்யூஹேபி லக்ஷயே” இத்யாதியாலும், “தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்ந முச்யதே சக்தி தேஜஸ் ஸமுத்கர்ஷாத் அநிருத்த தநூர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணேந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணா:” இத்யாதியாலும் அந்த வ்யூஹ விசேஷ தத் குண ரூப க்ருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக “பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்” என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவக்தா ஈச்வரன் தானாகையாலே “ஓதினாய் நீதி” என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

விளக்கம் - (வ்யூஹ ஓதின நீதி) ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-39) - ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய: - ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ பரவாஸுதேவனாய் ஆறு குணங்களுடன் கூடியவனாய் முக்தர்களுக்கு இனிமையானவனாக உள்ளாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆறு குணங்கள் பரிபூர்ணமாக நிறைந்தவனாகவும், முக்தர்கள் அனைவருக்கும் இன்பம் அளிக்கும்படி உள்ளவனும் ஆகிய அந்தப் பரமபுருஷன், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-39) - பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணாஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்ககதர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்தி தேஜோதிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்வம், கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய - பலம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடியவனாக, ஸங்கர்ஷணன் என்னும் வ்யூஹரூபம் எடுத்து, ஸம்ஹார செயலை நடத்துகிறாய், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உலகிற்கு அளிக்கிறாய். ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகிய

இரண்டு குணங்கள் கொண்ட ப்ரத்யும்ந வ்யூஹமாக அவதரித்து, ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறாய், அனைத்து தர்மங்களையும் வழி நடத்துகிறாய். சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய இரண்டு குணங்களுடன் கூடிய அநிருத்த ரூபம் எடுத்து, காப்பாற்றுதல் என்னும் செயலைச் செய்தபடி உள்ளாய், உண்மையான ஞானம் பெறும்படிச் செய்கிறாய் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் போன்றவற்றைச் செய்யும் பொருட்டு வ்யூஹங்களாக அவதரித்த நிலையில், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஸங்கர்ஷணாதி ஸத்பாவம் பஜே லோக ஹிதேப்ஸயா, க்ரமச: ப்ரளயோத்பக்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹ: ப்ரயோஜந மதாந்யச்ச சாஸ்த்ர சாஸ்த்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ் துர்ய ஸுஷுப் த்யாத்யாச் நதுர் வ்யூஹேபி லக்ஷயே - இந்த லோகத்திற்கு ஏற்ற நன்மைகளை அளிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் ஸங்கர்ஷணன் போன்ற நிலைகளை அடைகிறேன். சரியான வரிசையில் ஸம்ஹாரம், ஸ்ருஷ்டி, இருப்பு என்பது நடைபெறுவதன் மூலம் அனைத்து உயிர்களுக்கும் நான் அனுக்ரஹம் செய்கிறேன். சாஸ்த்ரம், தர்மம், இவை குறித்த ஞானம் என்ற பல பயன்களும் இந்த லோகத்தில் உள்ளன. நான்கு வ்யூஹங்களில் துர்யம், ஸுஷுப்தி போன்ற நான்கு நிலைகளை அறிதல் வேண்டும் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களாலும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்ந முச்யதே சக்தி தேஜஸ் ஸமுத்கர்ஷாத் அநிருத்த தநுர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணேந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணா: - ஞானம், பலம் போன்றவற்றின் சேர்க்கையால் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸங்கர்ஷண ரூபம் ஏற்படுகிறது. ஐச்வர்யம், வீர்யம் ஆகியவற்றால் ப்ரத்யும்ந ரூபம் ஏற்படுகிறது. சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவற்றால் அநிருத்த ரூபம் ஏற்படுகிறது. ஆக சக்திமயமாக உள்ள இந்த வ்யூஹங்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களின் வெளிப்பாடே ஆகும் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களாலும், வ்யூஹங்களுடைய குணங்கள், ரூபங்கள், செய்கைகள் போன்றவற்றை விரிவாக உரைக்கும் பொருட்டு, மஹாபாரதம் - பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம் - அனைத்து பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரங்களையும் உரைத்தவன் நாராயணனே ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் கூறியவன் ஸர்வேச்வரனே என்றுள்ளபோது, (அந்த வேதங்கள்) இரண்டாம் திருவந்தாதி (48) - ஓதினாய் நீதி - என்று கூறப்பட்டதான பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரங்களாக வெளிப்பட்டும் [அதாவது அவன் வ்யூஹங்களாக நின்றபோது வேதங்கள் பாஞ்சராத்ரமாக வெளிப்பட்டன என்று கருத்து] ...

வ்யாக்யானம் - இப்படி வ்யூஹீபவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனாய் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந வ்யாபித்து நிற்குமவஸ்த்தையில், “ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோவை நர ஸூநவஃ, தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:” இத்யாதியாலும், “ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸ மணீயஸாம், ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம்”, “ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்”, “ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபீர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி: ஜநம் வ்ருத்தி க்ஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத்” இத்யாதியாலும், “ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா சரீரிதயா ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யன் இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோப ப்ரும்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக “கேட்ட மனு” என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மந்வாதி ஸ்ம்ருதியா யாவிர்ப்பவித்து,

விளக்கம் - (வ்யாப்தி கேட்ட மநு) இவ்விதம் வ்யூஹமாக அவதரித்தது மட்டும் அல்லாமல், அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுபவனாகவும், அனைத்து கர்மங்களையும் தனது ஆராதனையாகவும் கொள்பவனாகவும் உள்ள காரணத்தால் அனைத்து உயிர்களின் மநு ஸ்ம்ருதி (1-19) - ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோவை நர ஸூநவஃ, தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - தண்ணீரானது நரன் எனப்படும் பரமாத்மாவிடமிருந்து உண்டானது. ஆகவே அது நாரம் எனப்படுகிறது, அத்தகைய நீரானது பரமாத்மாவின் சரீரம் என்பதால் அவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான் - என்பது போன்ற வரிகளாலும், மநு ஸ்ம்ருதி (12-122) - ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸ மணீயஸாம், ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம் - அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்றும், நுண்ணியதைக் காட்டிலும் மிகவும் நுண்ணியவன் என்றும், பொன் நிறம் கொண்டவன் என்றும், கனவில் ஏற்படும் புத்தி முதலான போகத்தால் அடையத்தக்கவன் என்றும் பரமபுருஷனை அறிய வேண்டும் - என்பது போன்ற வரிகளாலும், மநு ஸ்ம்ருதி (12-123) - ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம் - இவனை அக்னி என்றும், மருத்துக்கள் என்றும், நான்முகன் என்றும், இந்த்ரன் என்றும், அந்தணன் என்றும், பரப்ரஹ்மம் என்றும் கூறுகிறார்கள் - என்பது போன்றவற்றாலும், மநு

ஸ்மருதி (12-124) – ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபீர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி: ஜந்ம
 வருத்தி சஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத் - அனைத்து உயிர்களையும்
 பஞ்சபூதங்களாலான சரீரத்தால் நிரப்பி, பிறப்பு – வளர்தல் - இறப்பு என்பவற்றால்
 சக்கரம் போன்று சுழலும்படி இவன் செய்கிறான் - என்பது போன்ற வரிகளாலும்,
 தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா: – அந்த ஆத்மா என்று
 கூறப்பட்டவன் பரமாத்மா ஆவான், மற்ற அனைத்து தேவர்களும் அவனுடைய
 சரீரங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து தேவர்களையும் தனது சரீரமாகக்
 கொண்டுள்ளதன் காரணமாக, [அந்த வேதங்கள்] அனைத்து கர்மங்களாலும்
 இவனே ஆராதிக்கப்படுபவன் என்பது வெளிப்படும்படியாக, வேதத்தின் முதல்
 பாகமாகிய கர்மகாண்டத்தின் பொருளை விவரிக்கும்விதமாக, அனைத்து
 உயிர்களிலும் இவன் அந்தர்யாமியாக வ்யாபித்து நிற்பதை
 வெளிப்படுத்துவதற்காக, நான்முகன் திருவந்தாதி (76) - கேட்ட மனு – என்று
 கூறலாம்படி ஸத்யவாக்குகளாகவே உள்ளதான மனு ஸ்மருதி முதலான
 ஸ்மருதிகளாக வெளிப்பட்டு [அதாவது அவன் அந்தர்யாமி நிலையில் உள்ளபோது
 வேதங்கள் மனு ஸ்மருதி முதலான ஸ்மருதிகளாக வெளிப்பட்டன],

வ்யாக்யானம் - அப்படி அதீந்திரியனாய் நிற்கிறவவன்
 ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக ராம க்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களைப் பண்ணின
 வவஸ்த்தையில் தத்தவதார சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக
 “படுகதையும்” என்கிறபடியே வருத்த கீர்த்தந ரூபமான ஸ்ரீராமாயண
 மஹாபாரதாதீ திஹாஸங்களாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

விளக்கம் - (அவதரணங்களில் படுகதைகளாய்) – இவ்விதம் வ்யூஹம் மற்றும்
 அந்தர்யாமியாக நிற்கும்போது கண்கள் முதலான இந்திரியங்களுக்குப்
 புலப்படாமல் உள்ளான்; இப்படிப்பட்ட அவன் ஸாதுக்களைப் பாதுகாப்பதற்காக
 இராமன், க்ருஷ்ணன் போன்ற விபவ அவதாரங்களை எடுக்கிறான். அந்த
 நிலைகளில், [வேதங்கள்] அந்தந்த அவதாரங்களில் அவன் செய்கின்ற
 வியக்கவைக்கும் செயல்களைக் கூறுவதற்காக, நான்முகன் திருவந்தாதி (76) -
 படுகதையும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய செயல்களை விவரிக்கும் ரூபமாக
 உள்ளதான இராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களாக வெளிப்பட்டு

[அவன் விபவ அவதாரங்களாக உள்ளபோது, வேதங்கள் இதிகாசங்களாக வெளிப்பட்டன],

வ்யாக்யானம் - அப்படி அவதாரமுகேந முன்னின்று ரக்ஷித்தருளமவன், அவதாரத்தில் பிற்பாடரும் இழுவாதபடி, “ஆகமூர்த்தியாய வண்ணமென்கொல்” என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபடும்படி ஆச்ரித ஹ்ருதயாநுகுணமாக “தமருகந்த தெவ்வுருவம்” இத்யாதிப்படியே த்ரவ்ய நாம ரூபாஸன சயநாதிகளிலும், தேசகாலாதிகாராதிகளிலும், ஸ்நாந போஜநாதிகளிலும் ஒரு நியமமறப் பண்ணிக் கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்த்தையில் தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக “சடகோபன் பண்ணிய தமிழ்” என்னும்படி ப்ரமேயந் தன்னைப்போலே தானும் ஸர்வஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகக் குறுப்பாக த்ராவிட ரூபமாய்க் கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக் கையாலே ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாயிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு ப்ரகாரமுண்டென்கை. “எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை” என்னக்கடவதிறே. இவையெல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லுமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்கா யிருக்கையாலிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இதுதான் “பரத்வபர”மென்கையாலே ஸ்பஷ்டமிறே.

விளக்கம் - (ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழ் ஆனவாறே) - இவ்விதம் அவதாரங்கள் எடுத்து பலரையும் காப்பாற்றிய பின்னர், அந்தந்த அவதார காலத்திற்கு பின்னர் உள்ள காலத்தில் பிறப்பவர்கள் தன்னுடைய அந்தக் காப்பாற்றுதல்களையும், தனது லீலைகளையும் இழந்து விடக்கூடாது என்று தீர்மானித்து, திருச்சந்தவிருத்தம் (17) - ஆகமூர்த்தியாய வண்ணமென்கொல் மூர்த்தி - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானத்தில் சிறந்து விளங்கும் சான்றோர்கள் ஈடுபடும்படியாக அடியார்களுடைய இதயத்தில் வைத்து ஆராதிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, முதல் திருவந்தாதி (44) - தமருகந்ததெவ்வுருவம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பல பொருள்களைத் தனது திருமேனியாகவும், பல நாமங்கள் பல ரூபங்கள் என்றும், இருத்தல் சயனித்தல் என்பது போன்ற வடிவங்களிலும், தேசம் - காலம் - அதிகாரம் போன்றவற்றின் எல்லை இன்றியும், நீராடல் - உணவு உட்கொள்ளுதல் போன்ற செயல்களில் எந்தவிதமான நியமங்களும் இன்றியும், தன்னை மிகவும் எளியவனாகக் கொண்டு அர்ச்சாவதார நிலையில் நின்றான்; இந்த நிலையில்,

அர்ச்சாவதாரத்தின் மேன்மைகளை உரைக்கும்விதமாக, திருவாய்மொழி (2-7-13) - சடகோபன் பண்ணிய தமிழ் - என்பதற்கு ஏற்ப அர்ச்சாவதாரம் போன்று வேதமாகிய தானும், அனைவருக்கும் எளிதாகவும் அனைவரும் தகுதியுடன் கற்கலாம்படியாகவும் இருப்பதற்கு ஏற்றபடி தமிழ்மொழியில் நம்மாழ்வாரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது; இதனால்தான், வடமொழியில் உள்ள வேதத்தை நம்மாழ்வார் தமிழில் அருளிச்செய்தார் என்று ஒரு சிலர் கூறுவது உண்டு. இராமாநுசநூற்றந்தாதி (18) - எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை - என்பது காண்க. மேலே கூறப்பட்டதான வேதங்கள், பாஞ்சராத்தம், ஸ்ம்ருதிகள், இராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்ற பலவற்றிலும் அனைத்துவிதமான விஷயங்களும் கூறப்பட்டன என்றபோதிலும், ஒவ்வொன்றும் ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தை மட்டுமே ஆழமாக உரைக்கின்றன (மஹாபாரதம் = இராமனின் சரிதம் போன்ற விஷயங்கள்). ஆனால் அனைத்து விஷயங்களும் ஒருங்கே இருத்தல் வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அல்லவோ இவர் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தது? இதனை “பரத்வபரம்” என்பதால் தெளியலாம்.

71. மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச்சங்கணி துறையிலே துகில்வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்தத்தைக் காட்டுமாபோலே அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத் துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளை யறிவித்தது.

அவதாரிகை - ஆனால் அபௌருஷேயமான வேதம் இப்படி அவஸ்த்தாந்தரத்தை பஜித்ததாகில் கலுஷமாய் அர்த்தப்ரகாசகத்வம் குன்றாதோவென்ன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மற்றைப்படியாய்த் தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (மண்ணாடின வித்யாதியால்).

விளக்கம் - ஆனால் யாராலும் செய்யப்படாத வேதம் என்பது இப்படியாகப் பலவிதமாக வெளிப்பட்டது என்னும்போது, அது கலங்கின தன்மை கொண்டதாக உள்ளதே அல்லாமல், தெளிவாக உள்ளது என்னும் தன்மையை இழக்காதோ - என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதனைத் தமிழில் அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாரின் மேன்மை காரணமாக அது தெளிவுற்றது என்பதை

எடுத்துக்காட்டுடன் அருளிச்செய்கிறார் (சூர்ணையில் உள்ள ஸஹ்யஜலம் = மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ள குடகு நீர் = காவேரி, தோதவத்தி துறை - திருவரங்கம் காவேரி படித்துறை, அங்கணித்துறை = தாமிரபரணி படித்துறை).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உச்ச ஸ்தலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழுகையாலே ம்ருந்மிச்சரமாய்க் கலங்கி ஸஹ்யத்தில் நின்றும் வருகிற ஜலமானது, “தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறை” என்றும், “பொருநல் சங்கணி துறை” என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறைவாசியாலே “துகில்வண்ணத் தூநீர்” என்றும், “தெண்ணீர்ப் பொன்னி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெளிந்த நீராய் தனக்குள்ளே கிடக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே,

விளக்கம் - (மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம்) - மலைகளின் மேற்புறத்திலிருந்து மிகுந்த வேகத்துடன் வந்து பூமியில் விழுவதன் காரணமாக மண் கலந்து கலங்கியபடி, மலையில் இருந்து வரும் காவேரி மற்றும் தாமிரபரணி ஆகிய இரண்டும். (தோதவத்திச்சங்கணி துறையிலே துகில்வண்ணத் தெண்ணீராய்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8-1) - தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறை - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-11) - பொருநல் சங்கணி துறை - என்றும் கூறப்படும் படித்துறைகளில், மேன்மையுடன் கூடிய வேறுபாடு காரணமாக, திருவாய்மொழி (7-2-11) - துகில்வண்ணத் தூநீர் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (1-1) - தெண்ணீர்ப் பொன்னி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் தெளிந்த நீராக மாறி. (அந்தஸ்தத்தைக் காட்டுமாபோலே) - தன்னுள்ளே ஆழத்தில் கிடக்கின்ற பொருள்களையும் தெளிவாகக் காண்பிப்பது போன்று.

வ்யாக்யானம் - “பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்கிறபடியே வேதந்தான் நடுங்கும்படி ததபிப்ராயமறியாமல் ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லும் அல்ப ச்ருதர், ஒரு வாக்யத்துக்கர்த்தம் சொல்லப்படுக்கால் அதுதன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்தி பண்ணி, த்வைதமென்பார், அத்வைதமென்பார், த்வைதாத்வைத மென்பாராய் இப்படி கலக்கக் கலங்கின ச்ருதியானது, “நன்ஞானத்துறை” என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே யதா ஜ்ஞாநத்துக்குத்

துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து “தெளிவுற்றவாயிரம்” என்கிறபடியே முன்புத்தைக் கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவடைந்து “அறிவித்தேனாழ்பொருளை” என்கிறபடியே அகாதமாய், பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் தோன்றுவித்த தென்கை.

விளக்கம் - (அல்ப ச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி) - பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி - பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி - குறைவாகக் கற்றவனைக் கண்ட வேதமானது, இவன் என்னை வஞ்சித்து விடுவான் என்று அஞ்சுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதங்களும் தங்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு நடுங்கும்படியாக, அவற்றில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளின் அர்த்தங்கள் அறியாமல், அவற்றுக்கு விரோதமான பொருள்களை உரைக்கும் அற்பமான ஞானம் உள்ளவர்கள், வேதத்தில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு வாக்கியத்திற்கான பொருளை உரைக்கும்போது, அந்தப் பொருள் சரிவர விளங்காமல் மயங்கி த்வைதம், அத்வைதம், த்வைத அத்வைதம் என்று பலவிதமாக உரைப்பர். இப்படியாக மற்றவர்களால் கலக்கப்பட்ட காரணத்தால் கலங்கி நிற்கும் வேதமானது, திருவிருத்தம் (93) - நன்ஞானத்துறை - என்று நம்மாழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தபடி, மெய்யான ஞானத்திற்குப் படித்துறையான நம்மாழ்வாரிடம் வந்து சேர்ந்து, திருவாய்மொழி (7-5-11) - தெளிவுற்றவாயிரம் - என்பதற்கு முன்பு உண்டான கலக்கம் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று தெளிவடைந்து, நான்முகன் திருவந்தாதி - அறிவித்தே னாழ்பொருளை - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்தும், பரமரஹஸ்யமும் ஆகிய ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தியது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 170)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி
கிளரொளி ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “கீழ் எம்மாவீட்டிலே நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யம் பெறுகைக்குத் திருமலையை ஆசிரயிக்கிறார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-9) - எம்மாவீடு - என்பதில் உள்ள, திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் ஈதே - என்பதன் மூலம், தான் அடைய விரும்பும் பேறு இன்னது என்று உறுதிபட உரைத்தார். பின்னர் தனது திருவுள்ளத்தில், “நாம் எண்ணும் பேற்றை அடைவதற்கு அவன் வேண்டுமோ? திருவாய்மொழி (2-10-5) - சமன்கொள் வீடுதரும் தடங்குன்றம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, அவன் மிகவும் மகிழ்வுடன் உறையும் திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையே போதாதோ?”, என்று எண்ணினார். இதன் காரணமாகத் திருமாலிருஞ்சோலையை அணுகிறார். இதுவே ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் திருவுள்ளத்தின்படி இந்தத் திருவாய்மொழியின் கருத்து என்று ஸ்வாமி திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

வ்யாக்யானம் - எம்பெருமானார், - அங்ஙனல்ல, இவர் பாட்டுத்தோறும் “ஓல்லை”, “ஓல்லை” என்றும், “காலக்கழிவு செய்யேல்” என்றும் - த்வரிக்கப்புக்கவாரே,

“நமக்கும் அறிவித்து, நாமும் இவர் காரியம் செய்யக்கடவதாக அறுதியிட்டால், ‘சரீர ஸமநந்தரம் பேறு தப்பாது’ என்று அறுதியிட்டிருக்கலாயிருக்க, இவர் இப்படித் தவரிக்கிறது ‘இச்சரீரத்தோடே நாம் அடிமை கொள்ளவேணும்’ என்று போலேயிருந்தது; இனி இவர்க்கு நாம் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கு ஏகாந்தமான தேசம் ஏதோ?” என்று ஞாலத்தோடே நடந்துமுக்கிப் பார்த்து வரச்செய்தே, ‘இவ்விடம் சால ஏகாந்த ஸ்தல மாயிருந்தது’ என்று திருமலையிலே ஸந்நிதி பண்ணியருளி, “நாம் உமக்கு முகந்தருகைக்காக வந்து நிற்கிறோம்; நீர் இங்கே வந்து நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறி அநுபவியும்” என்று தெற்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக் கொடுக்க, இவரும் அதை அநுஸந்தித்து, பகவான் ப்ராப்யனானால் அவன் வர்த்திக்கும் தேசமும் ப்ராப்யமாகக் கடவதிறே; அத்தாலே, திருமலையோடு, அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, போம்வழியோடு, ‘போகக் கடவோம்’ என்று துணியும் துணிவோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாய் அநுபவித்து இனியராகிறார் - என்று.

விளக்கம் - ஆனால் ஸ்வாமி எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளம் என்னவென்றால் - ஆளவந்தார் கூறுவது போன்று நம்மாழ்வார் எண்ணவில்லை. கடந்த திருவாய்மொழியில் பல பாசுரங்களில் (2-9-1) - ஒல்லை, (2-9-10) - ஒல்லை - என்றும், (2-9-2) - காலக்கழிவு செய்யேல் - என்றும் கூறுவதன் மூலம், தான் பகவத்கைங்கர்யத்தை பெறுவதில் உள்ள காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத நிலையை வெளியிட்டார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இந்த ஆழ்வார் விரும்புகின்ற பேற்றினை நாம் அளிப்பதாகத் தீர்மானித்துவிட்டோம். ஆனால் அத்தகைய பேறானது, இவர் தனது சரீரத்தை விட்ட பின்னரே கைகூடும். தான் இப்படிப்பட்ட பேற்றினை அடைவோம் என்று உறுதியாக எண்ணியபடி உள்ள ஆழ்வார், இவ்விதம் வேகம் காண்பிப்பது ஏன்? தனது சரீரம் உள்ளபோதே அந்தப் பேற்றினை அடைந்து, தன்னுடைய கைங்கர்யத்தை நாம் ஏற்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார் போலும். சரி, அப்படியே செய்வோம். ஆனால் அவர் எண்ணுவது போன்று நம்முடன் கலந்து நிற்பதற்கான தனியான இடம் எதுவோ?”, என்று எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (10-7-4) - ஞாலத்தோடே - என்பதற்கு ஏற்ப நடந்து தேடியபடி சென்றபோது, திருமாலிருஞ்சோலையை அடைந்தான். “இந்த இடம் தனிமையாக, மிகவும்

ஏகாந்தமாக, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-10) - ஆயிரம் ஆறுகளும் சுனைகள் பல ஆயிரமும் ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளது”, என்று எண்ணியவனாக அங்கே எழுந்தருளினான். பின்னர் நம்மாழ்வாரிடம், “நாம் உமக்கு நம்முடைய திருமுகத்தைக் காண்பித்து மகிழ வைப்பதற்காக இங்கு வந்து நின்றோம். நீவிர் இங்கு வந்து, உம்முடைய மனதில் எப்படியெல்லாம் நமக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தீரோ அது போன்று செய்து அனுபவிப்பீராக”, என்று கூறி, தான் தென்திசையில் உள்ள திருமலையான திருமாலிருஞ்சோலையில் நிற்கும் நிலையை உணர்த்தினான். ஆழ்வாரும் அதனை எண்ணியபடி, “ஸர்வேச்வரன் நமக்கு அடையவேண்டிய இலக்கு என்னும்போது, அவன் மகிழ்ந்து நிற்கும் இடமும் நம்மால் அடையப்படவேண்டிய இலக்கே ஆகும். ஆகவே அந்தத் திருமாலிருஞ்சோலை, அதனுடன் சேர்ந்த மற்றொரு மலை, அந்த இடம், அந்த இடத்திற்குப் போகும் வழி, அந்த இடத்திற்குப் போகவேண்டும் என்ற ஆர்வம் போன்ற பலவற்றையும், எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, அனைத்துமே அடைய வேண்டிய பேறு என்றே கொள்வோம்”, என்று சிந்தித்து மிகவும் மகிழ்கிறார் - என்பது எம்பெருமானாருடைய கருத்தாகும்.

**2-10-1 கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம்
வளரொளி மாயோன் மருவிய கோவில்
வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை
தளர்விலராகில் சார்வது சதிரே**

பொருள் - மேன்மேலும் ஓங்கி எழுந்தபடியுள்ள ஞானம் என்ற ஒளி உண்டாகும் தகுதி உடையதான யௌவந்தின் தொடக்கமான இளமையானது, மற்ற உலகவிஷயங்களில் புகுந்து கெட்டுப் போவதற்கு முன்பாக, அடியார்களுக்காக திருமாலிருஞ்சோலையான இங்கு எழுந்தருளினான். வளர்ந்தபடி உள்ளதான சீலம் ஸௌலப்யம் போன்ற திருக்கல்யாண குணங்களுடைய தேஜஸ் பொருந்தியவனும், வியக்க வைக்கும் தன்மை கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வசிக்கின்ற திவ்யதேசமானதும், வளர்ந்தபடி உள்ளதால் எப்போதும் இளமையுடன் கூடிய சோலைகளால் சூழப்பட்டதும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலையை, தளர்வதற்கு முன்பாக அடைதலே உயர்ந்த பேறு ஆகும்.

அவதாரிகை - திருமலையை ப்ராபிக்கையே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்த மென்கிறார்.

விளக்கம் - திருமாலிருஞ்சோலை என்ற திருமலையைச் சென்று சேர்தலே இந்த ஆத்மாவுக்கு மிகவும் உயர்ந்ததும், இதனைப் போன்று வேறு ஒன்று அற்றதும் ஆகிய புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கிளரொளி இளமை இத்யாதி) “திருமலையை ஆச்யயிங்கோள்” என்றார்; “செய்கிறோம்” என்று ஆறியிருந்தார்கள்; “கெடுவிகாள்! எத்தை விசுவஸித்துத்தான் நீங்கள் ஆறியிருக்கிறது? “வயோ அஸ்யாஹ்யதி வர்த்ததே” அன்றோ; வாங்களாகி நாங்கள் செல்லவன்றோ நீங்கள் ஆறியிருக்கிறது; கழிந்த பருவத்தை உங்களாலேதான் மீட்கப் போமோ? (கிளரொளி இளமை) என்றது - மாநஸ ச்ரத்தையாய், பிறந்த இச்ரத்தை, இதில் நின்றும் மாறி, விஷயாந்தரத்திலே பிறப்பதற்கு முன்னே. ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே ஒருகால் ச்ரத்தை பிறக்கும்; அவன் தனக்கே அவ்விஷயத்திலே அச்ரத்தை பிறக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆக, பிறந்த ருசி மாறுவதற்குமுன்னே என்னுதல். அங்ஙனன்றிக்கே, “ப்ராப்யம்” என்னும் ப்ரதிபத்தி பிறந்தாலும், “கரணபாடவமில்லையே” என்று கைவாங்கவேண்டாதபடி, கரணபாடவமுள்ளபோதே என்னுதல்; “பால்யே க்ரீடநகா ஸக்தா:” என்னா, “தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத” என்னா நின்றதிறே.

விளக்கம் - (கிளரொளி இளமை இத்யாதி) - ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் கருத்தை அடியொட்டி “முன்னம்” என்ற பதத்திற்கு, “இளமை” என்ற பொருள் கொண்டு அருளிச் செய்கிறார். “திருமாலிருஞ்சோலையை சென்று அடைவீர்களாக”, என்று கூறுகிறார். “இளமை கெடுவதன் முன்னம்” என்று கூறுவதன் மூலம், இவர் உரைத்த பின்னரும், அவ்விதம் செல்லாமல் காலம் தாழ்த்தினார்கள் என்பது தெளிவாகிறது. இதனையே வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “ஆறியிருந்தார்கள்” என்பது உணர்த்துகிறது. ஆழ்வார் இவ்விதம் உரைத்த பின்னரும் ஏதும் செய்யாமல், “செல்கிறோம்” என்று இருந்தார்கள். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், “சரியாய்ப் போயிற்று. உங்களுடைய இளமை என்பது அப்படியே இருக்கும் என்று எதன் மூலம் நீங்கள் நம்பி, இன்னமும் திருமாலிருஞ்சோலைக்குச் செல்லாமல் உள்ளீர்கள்? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (5-5) - வயோ அஸ்யாஹ்யதி வர்த்ததே

- சீதை ஒருவனால் அபகரிப்பட்டு வெகு தொலைவில் உள்ளாள் என்பதால் எனக்குத் துக்கம் இல்லை; வயதானது எந்தவிதமான பயனும் இன்றிப் போவது குறித்தே நான் வருந்துகிறேன் - என்று கூறுவது காண்க. திருச்சந்தவிருத்தம் (112)

- வாள்களாகி நாங்கள் செல்ல - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆயுட்காலத்தை அழித்தபடி உள்ள வாள் போன்று அல்லவா ஒவ்வொரு நாளும் உள்ளன; இப்படிப்பட்ட நிலையில் அல்லவோ நீங்கள் ஏதும் செய்யாமல் உள்ளீர்கள்? இழந்துபோன காலத்தை உங்களால் மீட்க இயலுமா?”, என்றார். (கிளரொளி இளமை) - அடுத்து “ஒளி” என்ற பதத்திற்கு “ஞானம்” என்ற பொருள் கொள்கிறார். மூன்றாம் திருவந்தாதி (94) - ஒளிகொள் விளக்கு, இரண்டாம் திருவந்தாதி (1) - ஞானச்சுடர் விளக்கு - என்றுள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று கொண்டார். அதாவது “கிரொளி இளமை” என்பது “மனதில் ஏற்படும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு” என்ற பொருளில் வந்தது. “ஒளி” என்பது ஞானம் என்று கூறப்பட்டது. அந்த ஞானமே இங்கு இச்சைக்கு இலக்கு ஆனது. “இளமை” என்றால், அத்தகைய இச்சை ஏற்படும் தொடக்க நிலை ஆகும். ஆக இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் - மனதில் ஏற்பட்ட இந்த ஞானம் என்ற இச்சை மாறி, மற்ற உலக விஷயங்களில் ஈடுபடும் முன்பாக அல்லது பகவத்விஷயத்தை விட்டு விலகி உலக விஷயங்களில் ஆசை பிறப்பதற்கு முன்பாக - என்று கருத்து. ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயம் குறித்து ஒரு காலத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்படலாம்; ஆனால் அதே விஷயம் குறித்து அவனுக்கே வேறு ஒரு காலத்தில் ஆர்வமற்ற நிலை ஏற்படலாம். ஆக பகவத் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு மாறுவதற்கு முன்பாக - என்று கருத்து. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம்; “கிரொளி கெடுவதன் முன்னம்” என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைக்கலாம். அடையவேண்டியதான பேறு இன்னது என்று அறிந்த பின்னர், “நம்முடைய உடல் உறுப்புகள் தங்களுடைய செயலைச் சரிவர செய்ய இயலவில்லையே” என்று வருந்தி, செல்லமுடியாத காலம் ஏற்படும் முன்பாக, அந்தந்த உறுப்புகள் சரிவர இயங்கும் காலகட்டத்திலேயே என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (17-94) - பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா: - பாலபருவத்தில் விளையாட்டில் ஆர்வம் கொண்டவர்களாக உள்ளனர் - என்று கூறப்பட்டு, தொடர்ந்து (17-95) - தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத - ஆகவே பால பருவத்தில் அறிவுள்ளவனாக இருந்து கொண்டு - என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (வளரொளி) ஸ்வத: வருத்தி சூயாதிகள் இல்லாதவனுக்கு விகாரத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றாயிற்று தேச ஸ்வபாவம். நாட்செல்ல நாட்செல்ல வளராநின்றுள்ள புகரை யுடையனாய், ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனான ஸர்வேச்வரன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். (வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ் சோலை) அடிமை செய்கிறவர்கள் கிளரொளி இளமையையுடையவர்கள்; அடிமை கொள்ளுகிறவன் வளரொளி மாயோன்; அடிமை செய்கிற தேசம் வளர் இளம் பொழில் சூழ் மாலிருஞ்சோலை; ஆக, இப்படி அடிமை செய்யுமவனும், அடிமை கொள்ளுமவனும், அடிமை செய்யும் தேசமும் ஒத்த பருவமா யாயிற்று இருப்பது. வளர வளர இளகிப் பதித்துச் செல்லா நிற்குமாயிற்று சோலை.

விளக்கம் - (வளரொளி) - இயல்பாகவே வளர்த்தலும் தேய்தலும் இல்லாத ஸர்வேச்வரனுக்கும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவல்ல இடம் என்று கூறுகிறார். என்ன மாற்றம் என்றால், நாட்கள் செல்லச்செல்ல இவனுடைய புகர் வளர்ந்தபடி உள்ளது என்கிறார். அதாவது அவதாரங்கள் எடுத்து முடித்த பின்னர் ஓய்வது போன்றும், உற்சவ காலத்தில் தீர்த்தவாரி என்ற நிறைவு நாள் நிகழ்வுக்குப் பின்னர் உற்சவம் முடிவது போன்றும் அல்லாமல், எப்போதும் இவன் வசித்தபடி உள்ள இடம். (வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ் சோலை) - இவனுக்கு அடிமை செய்பவர்கள் எப்போதும் மேன்மேலும் எழும் தேஜஸ் என்றபடி இளமை உள்ளவர்கள்; கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுபவன் வளர்ந்தபடி புகர் நிறைந்த ஆச்சரியத்தன்மை கொண்டவன்; கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் இடமானது, எப்போதும் வளர்ந்தபடியும் பசுமை மாறாபடியும் உள்ள பொழில்கள் சூழ்ந்த திருமாலிருஞ்சோலை; ஆக இப்படியாகக் கைங்கர்யம் செய்பவன், கைங்கர்யத்தை ஏற்பவன், கைங்கர்யம் செய்யும் இடம் என்றுள்ள அனைத்துமே ஒத்த வயதும் இளமையும் கொண்டதாக உள்ளன என்று கருத்து. வளர வளர பாலபருவம் மட்டுமே பொருந்தியதாக உள்ள சோலை.

வ்யாக்யானம் - (தளர்விலராகில்) “யந்முஹூர்த்தம் சூணம் வாபி” இத்யாதி; ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் வரும் அநர்த்தமாகிறது - திருமலையைக் கிட்டாமை என்றிருக்கிறார். “திருமலை ப்ராப்யம்” என்னும் புத்தி பிறந்து, லபிக்கைக்கு

விரோதியாய் வரும் அநர்த்தபாகிகளன்றியே ஒழியவேண்டில். (சார்வது சதிரே) திருமலையைக் கிட்டுமிதுவே இவ்வாத்மாவுக்குச் சதிர்; அல்லாதவையெல்லாம் இளிம்பு. “கண்ணுக் கிலக்கான விஷயங்களை விட்டு வேறு சிலவற்றைப் பெறுகைக்கு யத்நியா நின்றிகோள்” என்று நீங்கள் நினைத்திருக்குமதுவே இளிம்பு; இதுவே சதிர்.

விளக்கம் - (தளர்விலராகில்) - அந்த இடத்தை அண்டவில்லை என்றால் தளர்ச்சி ஏற்படும்; ஆகவே, அவ்விதம் தளர்வதற்கு முன்பாக என்கிறார். யந்முஹூர்த்தம் சஷணம் வாபி - ஒரு சஷணம் என்றாலும் வாஸுதேவனைச் சிந்திக்கவில்லை என்றால் அது கெடுதலே ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்தத் திருமாலிருஞ்சோலைக்குச் செல்லவில்லை என்றால் அனைத்துவிதங்களிலும் கெடுதலே ஏற்படுகிறது என்கிறார். “தளர்விலராகில்” என்றால் “தளர்ச்சி ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களாக இருந்தால்” என்று பொருள். இந்த இடமே அடையத்தக்கதான இடம் என்ற அறிவு ஏற்பட்டு, அதனை அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதிகளான கேட்டினை அடைபவர்கள் ஒழியவேண்டும் என்று எண்ணினால். (சார்வது சதிரே) - சதிர் என்றால் சாதுர்யம், மதியூகம். திருமாலிருஞ்சோலையாய் அடைதலே ஆத்மாவுக்குச் சாதுர்யம் ஆகும். மற்ற அனைத்து செயல்களும் சாமர்த்யம் அற்ற செயல்களே ஆகும். “கண்களுக்கு இலக்காக வேண்டிய விஷயத்தை விடுத்து, மற்ற பலவற்றையும் பெறுவதற்குப் பெருமுயற்சி எடுத்தபடி உள்ளீர்களே; நீங்கள் எண்ணும் அதுவே சாமர்த்யம் அற்ற செயல், இதனை அடைதலே சாமர்த்யம்”, என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 32)

27. கொள்ளக் குறைவு அற்று இலங்கி கொழுந்துவிட்டு ஓங்கிய உன்
வள்ளல் தனத்தினால் வல்வினையேன் மனம் நீ புகுந்தாய்
வெள்ளைச் சுடர்விடும் உன் பெருமேன்மைக்கு இழுக்கு இதென்று
தள்ளுற்று இரங்கும் இராமானுச என் தனி நெஞ்சமே.

விளக்கவுரை - எம்பெருமானாரே! உன்னுடைய ஒளதார்யம் என்ற வள்ளல் தன்மை எப்படி உள்ளது என்றால் - அன்றாடம் மேகங்கள் நீரை எடுத்தாலும் குறையாமல் உள்ள ஸமுத்திரம் போன்று, அள்ளஅள்ளக் குறையாமல் உள்ளது; ஆனால் அந்தக் கடல் போன்று, அதே அளவில் இல்லாமல் மேன்மேலும் ப்ரகாசம் அடைவது உனது வள்ளல் தன்மை ஆகும். வள்ளல் என்று கூற என்ன காரணம் உள்ளது? இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் பகவானின் ஸ்வரூபம், ரூபம் பற்றி உபதேசம் செய்து, “இவ்விதம் செய்து விட்டோம், இது போதும்”, என்று எண்ணாமல், அனைவரும் அனைத்துக் காலத்திலும் உய்யும் விதமாக ஸ்ரீபாஷ்யம் மற்றும் கீதா பாஷ்யம் போன்றவற்றை அருளிச்செய்து வைத்தார். சிபிச்சக்ரவர்த்தி போன்றவர்களும் வள்ளல் எனப்படுகிறார்களே என்ற கேள்வி எழலாம். அவர்கள், ஏழைகளாக வந்தால் அழியக்கூடிய செல்வத்தைப் பரிசாக அளிக்கவல்லவர்களாக இருந்தனர்; நீயோ வந்தவர்களின் நிலை பாராமல், வேறு கதி இல்லை என்று வந்தால், உயர்ந்த மோகஷ உபாயத்தையே பரிசாக அளிக்க வல்லவர் அல்லவோ? நான் அழியும்படியாகவே (எனது மனசாட்சிக்குத் தெரிந்தே) பல பாவங்களை இயற்றியபடி இருந்தேன். இப்படிப்பட்ட பாவியான எனது மனதில், பரமபதத்தின்

நாயகனால் கௌரவிக்கப்பட்ட நீ புகுந்தாய். உனது உயர்வு எங்கே, பாவியான நான் எங்கே? இது சேர இயலாத தொடர்பாக அல்லவா உள்ளது? இந்த உலகின் சிரமங்களைத் தனது குளிர்ந்த ஒளியால் ஆற்றவல்ல சந்திரனுக்குக் கூட களங்கம் உண்டு. ஆனால் பகவத் கடாசஷம் முழுமையாகப் பெற்ற உனக்கு, உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு எந்தவிதமான களங்கமும் இல்லாமல் உள்ளவரே! கூரத்தாழ்வானைக் கொண்டு என்னை நல்வழிப்படுத்தி, அரங்கனுக்கே அடிமையாகும்படி அருளியதால், உனக்கு இந்தக் களங்கமற்ற தேஜஸ் உள்ளது போலும். வெண்மையான சுடர் போன்று எந்தவிதமான களங்கமும் அற்ற நீவிர் என் நெஞ்சில் புகுந்ததால், உனது மேன்மைக்கு இழுக்கு ஏற்பட்டுவிடும் என்று அறிந்து எனது நெஞ்சம் தவித்தபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - இப்படி இவர் தமக்கு அநந்யார்ஹர்பக்கலிலே ப்ரதிபத்தி பண்ணினவாறே எம்பெருமானார் இவருடைய நெஞ்சு, குற்றமே ஸர்வகாலமும் விஷயமாக்கிக் கொடுக்க பாபிஷ்டனான என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளின விது தேவீருடைய ப்ரபாவத்துக்கு அவத்யமன்றோவென்று என்னெஞ்சு தளராநின்ற தென்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவர் மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டு நின்றபடி அவர்களையே எண்ணியபடி உள்ளபோது, எம்பெருமானார் இவருடைய நெஞ்சத்துக்கு எப்போதும் தன்னையே இலக்காக்கியபடி இருந்தார். இதனைக் கண்ட இவர், “மிகுந்த பாவங்கள் பல செய்தபடி உள்ள எனது நெஞ்சத்தில் புகுகிறீர்! இது உம்முடைய மேன்மைக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்தும் அல்லவோ?” என்று எண்ணியபடி மனம் கலங்கி உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்ளக் குறைவற்று) வேண்டுவார் வேண்டுவதெல்லாம் கொண்டாலும், ஒரு குறைவின்றிக்கே – குறைப்பட்டிராதே. மஹாமேருவானாலும் நித்யவாஸம் பண்ணத் தொடங்கினால் நாளுக்கு நான் குறைப்பட்டு அழிந்து போமிறே; இங்கு அப்படியன்றிக்கே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்கள் பருகினாலும் ஸமுத்ரஜலம் குறைப்பட்டிராதே நிச்சலமாய் பூர்ணமாயிருக்குமாப்போலே யிருந்தது. (இலக்கி) இந்த ப்ரபாவத்தாலே, “ஆவிரபூத் ராமாநுஜதிவாகர:” என்றாப்போலே அத்யுஜ்வலமாய். (கொழுந்து விட்டோங்கிய) ஸமுத்ரத்துக்கும்

இவருடைய வள்ளல்தனத்துக்கும் ஒரு வாசியுண்டு; அது அதிகம்பீரமாய்ப் பொருந்தி இருந்தபடியே யிருக்கும்; இந்த வள்ளலானால் லோகத்திலே இவருடைய க்ருபா விஷய பூதரெல்லாரும் வாங்கிக் கொண்டு போந்தால் அதுவே ஹேதுவாக ப்ரகாசித்து பல்லவித்து பரமபத பர்யந்தமாகப் படராநிற்கும்; இப்படி ஓங்கி வளராநிற்க.

விளக்கம் - (கொள்ளக் குறைவற்று) கேட்பவர்களுக்குக் கேட்டவற்றை அளித்தபடி இருந்தாலும் எந்தவிதமான குறைவும் இல்லாமல் - அதாவது குறையாமல். மிகவும் உயர்ந்த மேருமலை என்றாலும், அதில் எப்போதும் இருக்கின்ற உயிர்கள் காரணமாக அது நாளுக்கு நாள் தேய்ந்தபடி அல்லவோ இருக்கும்? அவ்விதம் அல்லாமல், மழையை அளிக்கும் பொருட்டு மேகங்கள் ஸமுத்திரத்தில் எந்த அளவு நீரை எடுத்தாலும், குறைவற்றும் அசைவற்றும் பூர்ணமாகவே ஸமுத்திரம் உள்ளது. அது போன்று இங்கும் உள்ளது. (இலக்கி) - இப்படிப்பட்ட மேன்மையால். ஆவிரபூத் ராமாநுஜதிவாகர: - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் ப்ரகாசமாக. (கொழுந்து விட்டோங்கிய) - ஸமுத்ரத்திற்கும் எம்பெருமானாரின் வள்ளல் தன்மைக்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. ஸமுத்திரமானது மிகவும் கம்பீரமாக ஒரே இடத்தில் ஒரே போன்று நிலையாக நிற்கும். ஆனால் இவருடைய வள்ளல் தன்மையானது, இந்த உலகத்தில் உள்ள பலரும் இவருடைய கருணைக்கு இலக்காகும்படிச் செய்து, அதன் காரணமாக மேன்மேலும் ப்ரகாசித்து, பரமபதம் முடிய ஓங்கி வளர்ந்தபடி இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (உன் வள்ளல் தனத்தினால்) இவர்தாம் தம்முடைய அவதாரதசையே பிடித்து எல்லாருக்கும் பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை, “அறியாதனவறிவித்து” என்கிறபடியே விசதமாகத் தெளியும்படி உபதேசித்து, இப்படி பண்ணினோமேயென்று ஆறியிருக்கையன்றிக்கே, ஸர்வரும் ஸர்வகாலமும் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதி ப்ரபந்தங்களைப் பண்ணியருளி உபகரித்தாரிறே. க்ரந்த கரணத்தை, “வள்ளல்” என்பாரோ வென்னில், “தத்வேன யச்சித சிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதார: ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராண ரத்னம்” என்று ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (உன் வள்ளல் தனத்தினால்) - எம்பெருமானார், தான் அவதாரம் செய்த காலம் தொடங்கி, அனைவருக்கும் பகவானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி போன்றவற்றை, திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதன அறிவித்து - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் விரிவாக, நன்றாகத் தெளியும்படி உபதேசித்து, இவ்விதம் அனைவருக்கும் உபதேசித்துவிட்டோம் என்று மேற்கொண்டு ஏதும் செய்யாமல் இருந்துவிடாமல், அனைவரும் எப்போதும் இதனையே எண்ணிக் கரையேறவேண்டும் என்று சிந்தித்தார். அதனால் ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம் போன்றவற்றை அருளிச்செய்தார். ஆனால் இவ்விதம் பல நூல்களை ஏற்படுத்தியதன் காரணமாக “வள்ளல்” என்று கூறிப் புகழ்வது உண்டோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (4) - தத்வேன யச்சித சிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதார: ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராண ரத்னம் - சேதனங்கள், அசேதனங்கள், ஈச்வரன் போன்றவை எவை, அவற்றின் தன்மைகள் என்ன, ஸுகம் என்பது என்ன, மோக்ஷம் என்ன, இவற்றுக்கான உபாயம் என்ன, அவற்றை அனுபவிக்கச் செல்லும் மார்க்கம் என்ன போன்றவற்றை உள்ளது உள்ளபடி விளக்கவல்லதும், புராணங்களில் இரத்தினமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை, எத்தகைய வள்ளல் தன்மை கொண்டவராகிய பராசரர் - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தமை காண்க.

வ்யாக்யானம் - (உன் வள்ளல் தனத்தினால்) லோகத்திலே கர்ண சிபி மாந்தாதாதிகள் வதாந்யராய் அநேகம் பேருண்டு. அவர்கள் ஸகாசத்திலே பாத்ரனான அர்த்தி வந்தால், அர்த்தங்கலைக் கொடுப்பார்களென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்; அப்படியன்று தேவரீருடைய வள்ளல்தனம். அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக பாத்ரபாத்ரங்களைப் பாராதே ஆகிஞ்சந்ய அநந்ய கதித்வங்களே பற்றாசாகக் கொண்டு பரமபுருஷார்த்தத்தையே கொடுக்கக் கடவதாயிருக்கும்; இப்படிப்பட்ட தேவரீருடைய ஓளதார்யத்தாலே. வள்ளலுடைய மஹாத்மயம் சொன்னீரோ அது உமக்கு தெளிந்தபடி யென்னென்ன; நான் புறம்பே எங்கேயாகிலும் சென்று கர்ணா கர்ணியாய்க் கேட்டுத் தெளிந்தேனா, இது ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததன்றோ வென்கிறார்.

விளக்கம் - (உன் வள்ளல் தனத்தினால்) - இந்த உலகத்தில் கர்ணன், சிபி, மாந்தாதா என்று கொடைவள்ளல்கள் பலர் உண்டு. அவர்கள் இருப்பிடம் தேடி, பொருள் வேண்டும் என்று யாசித்து வந்தால், பொருள்களை அவர்கள் அள்ளிக் கொடுப்பார்கள். ஆனால் எம்பெருமானாராகிய உம்முடைய வள்ளல்தன்மை அவ்விதம் அல்ல. “என்னிடம் பொருள் ஏதும் இல்லை” என்று வெறும் கையைக் காண்பிப்பவர்களுக்குத் தகுதி உள்ளதா அல்லது தகுதி இல்லையா என்று ஆராயாமல், “நான் சரணாகதி செய்வதற்கு என்னிடம் எந்தக் கைம்மாறும் இல்லை, மற்ற யாரும் எனக்கு அடைக்கலம் இல்லை” என்றுள்ள அவர்களுடைய தன்மைகளையே கைம்மாறாகக் கொண்டு, பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோசஷ உபாயத்தை அவர்களுக்கு அளிக்கிறீர். இப்படியாக உள்ள உம்முடைய தாராள குணம் கொண்ட மனத்தாலே. “இவ்விதமாக எம்பெருமானாரின் வள்ளல் தன்மை உள்ளது என்று அதன் மாஹாத்மயம் குறித்து உரைக்கிறீரே. இது குறித்து நீவிர் எப்படி அறிந்தீர்?”, என்று திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் சிலர் கேட்க அவர் அவர்களிடம், “இது குறித்து நான் கர்ணபரம்பரை கதைகள் போன்று செவிவழிச் செய்தியாகவோ உரைத்தேன்! அல்லவே! இது அவருடைய இயல்பாகவே உள்ள தன்மை அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வல்வினையேன் மனம்) நன்மையென்று பேரிடலால்தொரு தீமையு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும், “திருவடி தன் நாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்கிறபடியே தடஸ்த்தனா யிருந்தேனோ. நான் அறியும்படியே மஹாகோரமான பாபங்களைப் பண்ணினேன். இப்படி பாபிஷ்ட்டனான வென்னுடைய மநஸ்ஸிலே; “பந்தாய விஷயாஸங்கீ” என்னப்பட்ட மநஸ்ஸிலே. (நீ புகுந்தாய்) உபயவிபூதி ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட தேவரீர் புகுந்தீர். உம்மை என் மநஸுக்கு விஷயமாக்கியே நிறுத்தினீரென்றபடி. இத்தைப் பார்த்தால் அத்யந்த பாபிஷ்ட்டனான நான் எங்கே, “ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணிமண்டப மார்க்கதாயீ” என்னும்படியான அப்ரதிம ப்ரபாவத்தையுடைய தேவரீர் எங்கே. இது சேராச் சேர்த்தியன்றோ. சண்டாள வாடிகைக்குள்ளே வஸிஷ்டன் புகுந்தாப்போலே இது அதிஸாஹஸ ப்ரவர்த்தியா யிருக்கு மென்றபடி. (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே.

விளக்கம் - (வல்வினையேன் மனம்) - நன்மை என்று கூறவும் வழியின்றி, தீமை ஏதும் இல்லாதபடி இருந்தாலும். நான்முகன் திருவந்தாதி (68) - திருவடி தன் நாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் - என்பதற்கு ஏற்ப நடுநிலை தவறாதபடி இருந்தேனா என்றால், அதுவும் இல்லை. எனது மனம் உணர்ந்திருந்தும் மிகவும் கொடிய பாவங்களைச் செய்தேன். இவ்விதம் மிகுந்த பாவங்கள் நிறைந்த எனது மனதில். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-28) - மன ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோஷயோ: பந்தாய விஷயாஸங்கி - மனிதனின் பந்தங்களுக்கும் மோஷத்திற்கும் காரணம் மனமே ஆகும்; அதுவே உலகவிஷயங்களுடனான பந்தங்களை உண்டாக்குகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள மனதில். (நீ புகுந்தாய்) - “நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் நீரே பொறுப்பு”, என்று ஸ்ரீரங்கநாதனால் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்ட நீவிர் புகுந்தீர். உம்மை எனது மனதிற்கு இலக்காக்கி நின்றீர். இதனை நோக்கும்போது, எல்லையற்ற பாவங்கள் செய்தபடி உள்ள நான் எங்கே, தாடி பஞ்சகம் (5) - ஸ்ரீவிஷ்ணுவோக மணிமண்டப மார்க்கதாயீ - ஸ்ரீமந்நாராயணன் அமர்ந்துள்ள பரமபதம் செல்லும் வழியைக் காட்டினார் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகில் காண இயலாத மேன்மைகள் பொருந்திய நீவிர் எங்கே; இது என்ன சேராப்பொருத்தமாக உள்ளதே! சண்டாளர்கள் வசிக்கும் பகுதிக்குள் வசிஷ்டர் புகுந்தது போன்று, உம்முடைய இந்தச் செயல் வேறு யாராலும் செய்ய இயலாத ஒன்றாக உள்ளதே! (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே.

வ்யாக்யானம் - (வெள்ளைச்சுடர்) லோகோபகாரமாய் ச்ரமஹரமான சந்த்ர தேஜஸ்ஸுக்கும் ஒரு களங்கமுண்டு; அப்ராக்ருதமாய் பகவத் கடாசஷ விசேஷத்தாலே வந்ததாகையாலே தேவீருடைய தேஜஸ்ஸு அப்படிப்பட்டதன்றே, “அடியார்க்கென்னை யாள் படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே ஆழ்வானையிட்டு என்னைத் திருத்துவித்து அவருக்கு சேஷபூதனாம்படி க்ருபை பண்ணியருளுகையாலே அதிநிர்மலமா யிருக்கு மென்றபடி. இப்படிப்பட்ட தேவீருடைய பராபிபவந ஸாமர்த்த்யமாகிற தேஜஸ்ஸை. (விடும்) லோகத்திலே மாம்பழமிருக்கிற தோப்பை கொள்ளையாகவிடும் தார்மிகரைப் போலே, “ச்வஸித அவதூத பரவாதி வைபவா.” என்று கொண்டாடும்படி ஸ்வாச்ரிதருக்கு முற்றுட்டாகக் கொடுத்தருளுகிற. (உன் பெருமேன்மைக் கிழுக்கி தென்று) “நிகம

ஜலதிவேலா” பூர்ண சந்த்ரராகையாலே எல்லாருக்கு மொக்க பவ்யராயிருக்கும் தேவரீருடைய மஹத்தான அப்ரதிம வைபவத்துக்கு அவத்யமென்று கொண்டு.

விளக்கம் – (வெள்ளைச்சுடர்) - இந்த உலகில் உள்ளவர்களின் களைப்பை நீக்கும் விதமாகக் குளிர்ந்துள்ள சந்த்ரனுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் கூட களங்கம் உண்டு. ஆனால் இந்த உலகியல் பொருள்களால் ஆகாததான பகவத் கடாசஷம் காரணமாக வந்ததால் உம்முடைய தேஜஸ் அது போன்று களங்கம் இல்லாதது அல்லவோ? அமலனாதிபிரான் (1) - அடியார்க்கென்னை யாள் படுத்த விமலன் - என்பதற்கு ஏற்ப கூரத்தாழ்வான் மூலம் என்னை நேர்வழிப்படுத்தி, அவருக்கு நான் அடிமை என்னும்படியாகக் க்ருபை செய்து அருளிய காரணத்தால், உம்முடைய தேஜஸ் எந்தவிதமான தோஷம் இன்றி இருக்கும். இவ்விதம் அனைவரையும் ஈர்க்கின்ற ஸாமர்த்யம் என்ற உம்முடைய தேஜஸ்ஸை. (விடும்) - இந்த லோகத்தில் மாம்பழங்கள் நிறைந்த தங்களுடைய தோப்பில் உள்ளவற்றை, யார் வேண்டுமானாலும் பறித்துப் போகட்டும் என்ற தாராள எண்ணம் கொண்ட நல்லவர்கள் போன்று. யதிராஜ ஸப்ததி (21) - ச்வஸித அவதூத பரவாதி வைபவா: - தங்களது மூச்சுக்காற்று மூலமே தங்கள் வாதங்களை எதிர்ப்பவர்களை வீழ்த்திவிடுவர் - என்பதற்கு ஏற்ப கொண்டாடும்படியாக உம்மை அடைந்து நிற்பவர்களுடைய பரிபூர்ணமான அனுபவத்துக்கு இலக்காக ஆகும்படி க்ருபையை அளித்தருளுகின்ற. (உன் பெருமேன்மைக் கிழுக்கி தென்று) - யதிராஜ ஸப்ததி (29) - நிகம ஜலதி வேலா பூர்ண சந்த்ரோ யதீந்த்ர: - வேதம் என்னும் கடலானது பொங்கி எழும்படிச் செய்யும் முழுநிலவு போன்றும் யதிராஜர் உள்ளார் - என்பதற்கு ஏற்ப பூர்ணமான சந்த்ரன் போன்றவர் என்பதால், அனைவரும் ஒரே போன்று அணுகுவதற்கு மிகவும் எளிமையாக உள்ள உம்முடைய மேன்மையான வைபவத்துக்குத் தாழ்ச்சி ஏற்படும் என்று கொண்டு.

வ்யாக்யானம் - (இழுக்கிதென்று) பிராட்டி தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக ராவணபவந்திலே புகுந்தால் அது லோகத்தாருக்கும் ஈச்வரனுக்கு அஸஹ்யமா யிருந்தாப்போலே, அவரும் இவர்தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்து நின்றால் அது அவருடைய மேன்மைக்கு அஸஹ்யமாய், அதுக்கு அவத்யத்தை விளைக்குமென்றுகாணும் இவருடைய அத்யவஸாயம். (என்

தனிநெஞ்சமே) மநஸ்ஸிலே ஒரு க்வேச முண்டானவாரே தனக்கு ஆப்த்ராயிருப்பாரோடே சொன்னால் செய்தது சாமகமா யிருக்கும், அதுக்கு நமக்கு ஒரு ஸஹாய பூதருண்டோ. இப்படி பயப்படுகைக்கு தன்போல்வா ரொருவரும் இல்லாமையாலே அத்விதீயமான மநஸ்ஸென்னவுமாம். இந்த ப்ரகாரமான மநஸ்ஸானது. (தள்ளுற்றிரங்கும்) தளர்ந்து ஈடுபடா நின்றதென்று போர நிர்வேதப் படுகிறாராய்த்து. தள்ளுதல் - தளும்புதல். இரக்கம் - ஈடுபாடு. (என் தனி நெஞ்சமே) இத்தனை நாளும், தான் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு தன்னோடு ஸத்ருசரில்லை யென்றிருக்கிற என்னுடைய மநஸ்ஸென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (இழுக்கிதென்று) - சீதை தனது க்ருபையை உணர்த்துவதற்காக இராவணனின் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார் என்றபோதிலும், அந்தச் செயல் உலகில் உள்ளவர்களாலும், ஸர்வேச்வரனாகிய இராமனுக்கும் பொறுக்க இயலாததே ஆகும். அதே போன்று இவரும், திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னுடைய மனதில் புகுந்தால் அது அவருடைய மேன்மைக்கு பொறுக்க இயலாத தாழ்வை ஏற்படுத்தும் என்கிறார். இவ்விதம் தனது தாழ்வை உரைக்கும்படியாக இவருக்கு உள்ளத்தில் துணிவு உள்ளது. (என் தனிநெஞ்சமே) - மனதில் ஏதேனும் துன்பம் ஏற்பட்டால், அதனை நம்முடைய நன்மையைக் குறித்து மட்டுமே எண்ணும் ஒருவரிடம் உரைத்தால் சற்று ஆறுதல் ஏற்படும். அவ்விதம் கூறும் அளவிற்கு நமக்கு யாரும் உண்டோ என்று அச்சம் கொள்கிறார். இதற்குக் காரணம் தன்னைப் போன்று மிகவும் தாழ்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை என்ற எண்ணமே ஆகும். தன்னுடைய மனம் போன்று இன்னொன்று உண்டு என்று கூற இயலாதபடியான தனது மனம். இப்படிப்பட்ட மனமானது. (தள்ளுற்றிரங்கும்) - தளர்ந்து நிற்கிறது என்று மிகவும் வேதனை அடைகிறார். இரக்கம் என்றால் ஈடுபாடு. (என் தனி நெஞ்சமே) - இதுவரை தான் செய்து வந்த விரோதமான செயல்களுக்கு, தன்னுடன் ஒத்துப் போகாமல் நின்ற தனது மனம் என்றும் பொருள் உரைக்கலாம்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்